

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **M. P.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Slováčkem, Ph.D.
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí statutárního města Olomouce, Komise pro projednávání přestupků (dále jen „komise“) ze 4. 10. 2019, č. j. X. Komise tímto rozhodnutím uznala žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o některých přestupcích“).
2. Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že 8. 12. 2018 od 3.00 do 5.00 h v hotelu Šmeralova vila na ulici Radíkovská 31 v Olomouci v městské čtvrti Svatý Kopeček poškodila dvě lucerny, čímž společnosti A. R. a. s., R. 196/31, O. (dále jen „poškozená“), způsobila škodu v blíže nezjištěné výši. Žalobkyně tímto jednáním měla úmyslně způsobit

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

škodu na cizím majetku. Magistrát žalobkyni za přestupek uložil pokutu 1 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.

3. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že podle správních orgánů měla při návratu ze svatby dcery své kamarádky rozbít osm popelníků, dvě lucerny a adventní věnec. Pochybnosti o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku budí okolnosti, za kterých se měl přestupek stát. Když se žalobkyně vrátila ze svatby, chtěla se dostat do hotelu, ale hlavní vchod byl zamčený. Hosté dostali sice klíče, ale od jakéhosi zadního vchodu, na což nebyli upozorněni, což lze prokázat svědeckými výpověďmi a je to patrné ze záznamu bezpečnostní kamery u pokusů o odemčení u ostatních hostů. Žalobkyně při pokusu o otevření hlavních dveří nesprávným klíčem tento klíč zalomila v zámku. Správní orgány navrhané výsledky svědků neprovedly a dokazování tak trpí vadou.
4. Žalobkyně namítala dále neprokázání a neodůvodnění subjektivní stránky přestupku, rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
5. Správní orgány nesprávně posoudily protiprávnost jednání žalobkyně, která se v zimě, v lehkém oděvu, pozdě po půlnoci rozhodla udělat hluk, aby se dostala do hotelu. Proto rozbila pár popelníků v hodnotě několika málo stokorun, aby nemusela spát v mrazu venku, daleko od domova. Správním orgánem předestřená možnost jiného ubytování byla v odlehlé malé městské části nereálná. Žalobkyně měla zaplacený pokoj ve jmenovaném hotelu a měla tam své věci. Žalobkyně byla ochotna hodnotu několika popelníků zaplatit.
6. Jednání žalobkyně postrádalo společenskou škodlivost. K ní se správní orgány nevyjádřily, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Lidského života a zdraví si ceníme více než majetku. Pokud poškozené vznikla škoda, nejde o přestupek.
7. Správní orgány nevyjasnily, zda se přestupek stal. Nebyla naplněna objektivní ani subjektivní stránka přestupku. Žalobkyně nejednala v úmyslu rozbít věci, ale přivolat pozornost k odemčení hotelu.
8. V posuzované věci jde o přepjatý formalismus. Je zázrak, že u žalobkyně nedošlo k vážné újmě na zdraví. Žalobkyně nakonec zaplaceného ubytování nevyužila, protože do svého pokoje se nedostala. Žalobkyně se v místě nacházela poprvé, šlo o ubytování na kraji obce v hustě zalesněném prostředí. Žalobkyně byla daleko od svého domova, proto byla dosti zmatená.
9. K možnosti jednání v krajní nouzi správní orgány uvedly, že se žalobkyně chovala neadekvátně, ale neprověřily možnost, jestli žalobkyně měla možnost v dané chvíli kontaktovat poškozenou, jestli měla přístup na internet a zda byl kontakt dohledatelný fyzicky při vstupu do hotelu. Žalovaný pouze uzavřel, že nebezpečí šlo odvrátit jinak a že přitěžující okolností byla skutečnost, že žalobkyně byla v podnapilém stavu. Žalobkyně namítla, že věc řešila 1,5 hodiny, z toho dvacet minut zvažovala další postup, až poté využila dostupné předměty k vyvolání hluku, byla schopna objektivně uvažovat a jednat. Zamčené dveře však byly nestandardní situací, nepředvídatelnou okolností a pochybením poškozené. S ohledem na částku 2 500 Kč za noc žalobkyně tuto situaci neočekávala.
10. Z kamerových záznamů je zřejmé, že žalobkyně je dost vyčerpaná, je jí zima, mrzne, pláče a nakonec jí v 4.30 h začne téct krev z nosu. Podle žalovaného žádná z těchto skutečností neohrožovaly žalobkyni na životě, avšak neposuzoval tyto skutečnosti v celkovém souhrnu. Správní orgány jednání v krajní nouzi neposoudily a neodůvodnily dostatečně, některé okolnosti nebraly v úvahu a jiné posoudily v neprospěch žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

11. Kamerový záznam není úplný. Chybí záznam v době od 4.45 do 5 h. Žalovaný k tomu uvedl, že tato část není pro projednání přestupku významná, protože se stal asi v 3.26 h a žalobkyně se do vily dostala až mezi pátou a šestou hodinou. S tím žalobkyně nesouhlasila. Ke správnému posouzení věci je třeba znát veškeré skutkové okolnosti jejího jednání.
12. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že komise vysvětlila (a žalovaný aproboval tyto závěry v napadeném rozhodnutí), proč neprovedla dokazování svědeckými výpověďmi hotelových hostů. Ti nebyli přítomni předmětnému jednání žalobkyně (poškození luceren). Ke zjištění skutkového stavu by výpovědi nepřispěly. Skutečnost, že ke vstupu do hotelu v noci je třeba užít zadní vchod, považovaly správní orgány za dostatečně prokázané výpovědi poškozené. Ani případné poučení žalobkyně o potřebě užití zadního vchodu by nemohlo mít vliv na právní posouzení jejího jednání. I kdyby o nutnosti vstupu zadním vchodem nevěděla, překročilo její jednání meze jednání v krajní nouzi a je za něho odpovědná. Pokud jde o oblečení, žalobkyně byla oděna mimo společenských šatů i do dlouhého kabátu.
13. Subjektivní stránka přestupku byla naplněna. Žalobkyně jednala formou nepřímého úmyslu. Žalobkyně věděla, že odhozením luceren může poškodit tento cizí majetek, ale rozhodla se takto jednat. Ačkoli žalobkyně chtěla způsobit hluk, z dokazování kamerovým záznamem bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že jednání bylo zapříčiněno vztekem a rozčilením z toho, že se jí nedaří dostat se do vily, a také požitým alkoholem. Nešlo o jednání v krajní nouzi. Správní orgány se zaviněním žalobkyně i tvrzenou okolností vylučující protiprávnost zabývaly a jejich závěry jsou obsaženy v rozhodnutích.
14. Žalobkyně jednala v rozporu s § 8 odst. 1 písm. a) bodem 4 zákona o některých přestupcích, který poskytuje ochranu cizí věci před jejím úmyslným poškozením. Žalobkyni nevyvinilo ze spáchání přestupku ani neznámé prostředí, hosty hotelu mohla probudit boucháním na okno a ne odhozením luceren směrem od hotelu, čímž svůj záměr nenaplnila. Zajištění jiného ubytování bylo jednou z variant, jak žalobkyně mohla vyřešit svou situaci. Toto řešení nebylo nereálné.
15. Žalobkyně se doznala k rozbití popelníků, ale toto jednání jí nebylo kladeno za vinu a prokázáno. Navíc to uvedla až v žalobě. Dosud žádnou škodu nenahradila. Škoda, kterou žalobkyně způsobila poškozením luceren, je znakem přestupku a nešlo o škodu bagatelní, aby byly pochybnosti o materiálním znaku přestupku.
16. Žalobkyně nebyla v ohrožení života. V době spáchání přestupku byla podnapilá, což mělo vliv na to, jak situaci řešila. Stav podnapilosti jí přitížil a mohla být zmatená, jak tvrdila. Vila se nachází v okrajové části města Olomouce, ne však v odlehle oblasti a zalesnění se nachází až za vilou. Od vily směrem k obci je běžná zástavba rodinnými domy. Podle kamerových záznamů žalobkyně nebyla před spácháním přestupku v komfortní situaci: chodila v rozhaleném kabátě, vrávorala, gesty projevovala své rozčilení nad zjevnou nemožností dostat se do vily. Ze záznamu kamery se nepodává nic, co by svědčilo o tom, že žalobkyně byla v ohrožení života. Následující den nejevila známky podchlazení, ani neměla jiné následky na svém zdraví. Žalobkyně Policii ČR uvedla, že zraněná nebyla, lékařské ošetření nežádala a zaplacení ubytování nebylo předmětem řízení.
17. Správní orgány vysvětlily, že žalobkyně nebyla v krajní nouzi. Sehnat kontakt na hoteliéra byla jedna z možností řešení problému. Nebylo relevantní, jestli tento kontakt byl dohledatelný. Pokud žalobkyně kontakt nenalezla a byla v ohrožení života, mohla přivolat některou ze složek záchranného systému. Žalobkyně se také mohla pokusit najít jiný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vchod do vily, kontaktovat provozovatele, své známé, jiné ubytované osoby, osoby v sousedních nemovitostech. Žalovaný neměl rozumnou pochybnost o tom, že by žalobkyně nebyla recepčním poučena o nutnosti použít v noci zadní vchod. Těžko lze nalézt rozumný důvod k tomu, aby poškozená chtěla, aby se ubytovaní hosté nedostali v noci do budovy.

18. Žalobkyně naplnila formální i materiální znaky přestupku. Z projevů žalobkyně nebylo zřejmé, že se předmětným jednáním pokoušela získat pozornost ubytovaných osob. Lucerny mrštila směrem od vily, nedělala s nimi rámus. Pokud chtěla hlukem vzbudit hosty a přivolat si pozornost, měla tlouci těmito předměty o sebe, stěny či podlahu, na okna apod. Žalobkyně měla zvolit jiný, přiměřený způsob řešení situace.
19. Záznam z kamery z doby 4.45 – 5 h nebyl pro věc relevantní a nemohl potvrdit ani vyvrátit skutečnost, že žalobkyně v 3.26 h poškodila cizí věci. Žalobkyně neuvedla, jaké skutečnosti z této doby měly být posuzovány.
20. **Žalobkyně v replice** uvedla, že skutečnost, že někteří hosté se pokoušeli v noci dostat do hotelu předním vchodem, svědčí o tom, že rovněž nebyli poučeni o nutnosti použít zadní vchod. Pokud žalobkyně nevzbudila ostatní ubytované hlukem, který působila, nemohla je vzbudit ani boucháním na okno. Žalobkyně neměla v úmyslu dostat se do hotelu násilnou cestou a poškozovat cizí majetek. Proto odhazovala lucerny směrem od hotelu. Komisí nastíněnou možnost bouchání předměty o sebe nepovažovala žalobkyně za účelnou. Když hosty neprobudilo její počínání, nepomohlo by ani naznačené bouchání. Tím by se nejvýše žalobkyně vyčerpala a zkolabovala by. Žalobkyně nemá problém nahradit škodu, ale dosud (ani po roce a půl) ji nikdo nevyčíslil a nevyrozuměl ji, ani s ní nebylo zahájeno žádné řízení. To svědčí o tom, že poškozená si škodou není jistá. Skutečná výše škody nebyla nijak zjišťována. Správní orgány si nemohou učinit samy úsudek o tom, jestli byla v ohrožení života. Takovou otázku mohl zodpovědět jen znalec. Žalobkyně podstoupila zdravotní rizika, aby vyřešila danou situaci. K tomu využila všech dostupných prostředků.
21. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
22. Krajský soud zjistil z **obsahu správního spisu** z podání oznamovatele, že hotel je v noci bez recepční služby, hosté dostávají klíče a pokyny. Žalobkyně se zúčastnila svatby v restauraci Archa a po návratu v noci rozbila lucerny, popelníky, svíce a adventní věnec, potřísnila krví kromě svých šatů stěny, společnou pohovku a skleněné dveře. Ráno žalobkyně tvrdila pracovníku hotelu, že ztratila klíč, později že je ve dveřích zalomený klíč v zámku, že se nemohla dostat do hotelu a víc si nepamatuje.
23. Žalobkyně v podání vysvětlení uvedla, že byla na svatbě kamarádky, kde vypila nějaký alkohol, jehož množství si nepamatuje. Odjela asi v 0.45 h. Přesný čas odjezdu taxislužbou si z důvodu podnapilosti neuvědomuje. Dále si toho moc nepamatovala, jen ví, že se nemohla dostat do hotelu, na klepání a bouchání nikdo nereagoval. Do hotelu se dostala k ránu s jinými hosty, ale nemohla se dostat do svého pokoje, tak si lehla na pohovku na chodbě. Jiní hosté jí ráno potvrdili, že se také nemohli dostat do hotelu předním

vchodem. Žalobkyně si nebyla vědoma, že něco rozbila, z večera si moc nepamatuje, neví, jak se jí krev dostala na šaty, nebyla zraněná.

24. Policie ČR při ohledání zjistila potřísněné dámské šaty, ze kterých odebrala biologickou stopu č. 1 a další byly odebrány ze schodiště, pohovky a stěn. Na dlažbě před hotelem byly střepy, poškozená lucerna bez svíčky, druhá lucerna a střepy z lucerny, prasklé popelníky, odhozený věnec a papírové kapesníky potřísněné od krve. Na posezení na terase před vchodem jsou zaschlé kapky krve a černé keramické úlomky. Na dveřích byla krvavá šmouha, další byly na zdi v úrovni očí, pod schody byly kapky krve.
25. Popsané stopy jsou zadokumentovány na fotografiích. Zejména na snímcích 11 a 12 jsou vidět zdemolované lucerny a na snímcích 6 až 10 úlomky černé keramiky ze spodní části závěsných luceren.
26. Z výtisku analyzátoru dechu Alcotest 7510 z 8. 12. 2018 v časech 9.07 a 9.13 h se podává, že žalobkyni bylo naměřeno 0,91 promile, resp. 0,93 promile alkoholu v dechu.
27. Věc byla odevzdána orgány činnými v trestním řízení k projednání přestupku.
28. Na záznamech z kamery je vidět, že v 3:03 h přichází žalobkyně, v 3:25:58 h hází jednu lucernu a v 3:26:15 h hází druhou lucernu. Na videu, které končí v 4.45 h, je po celou dobu vidět žalobkyně. Na dalším záznamu, který začíná v 5.00 h, již žalobkyně není.
29. Poškozená škody vyčíslila v podání z 6. 9. 2019 a doložila dohodu o provedení penetračních a malířských prací po vandalismu, doklady o koupi popelníků, adventního věnce a svícňů.
30. **Komise v rozhodnutí o přestupku** shledala, že žalobkyně byla z přestupku usvědčena výpovědí poškozené, kamerovým záznamem a fotografiemi. Žalobkyně mohla problém řešit tak, že najde jiný vchod, kontakt na ubytovatele na internetu nebo si najde jiné ubytování. Výslech dalších ubytovaných hostů kvůli poučení o zadním vchodu komise neprováděla, protože se jí nepodařilo zjistit jejich totožnost a jejich výpovědi by nezměnily zjištěný skutkový stav.
31. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** poukázal na to, že kamerový záznam 2018_12_8_3_0_3_000 v čase 3:25:55-3:26:35 zachytil, jak žalobkyně uchopila dvě lucerny před hlavním vchodem do hotelu a odhodila je a tím je poškodila (zdeformovala). Z fotografií zejména č. 11 a 12 se podává poškození luceren. Žalovaný dovodil, že šlo o zaviněné jednání a o nepřímý úmysl. I když žalobkyně jednala s cílem upozornit na sebe hlukem, musela vědět, že lucerny odhozením poškodí. Jednání žalobkyně bylo nepřípustným excesem. Reakce byla nepatřičná a žalobkyně jednala v rozčilení spíše než ze zoufalství a obavy o svůj život a zdraví. Žalobkyně byla pod vlivem alkoholu, což doznala. Policie ČR zjistila u žalobkyně dechovou zkouškou několik hodin po události necelé jedno promile alkoholu v dechu. Podnapilost zapříčinila snížené ovládací a rozpoznávací schopnosti žalobkyně. Žalobkyně nejednala v krajní nouzi. Žalobkyně měla možnost tvrzenou hrozbu odvrátit jinak. Měla se pokusit najít zadní vchod vily, kontaktovat ubytovatele nebo jiné osoby ve vile, mohla vyhledat pomoc jiných osob (příbuzných, známých, osob v sousedních nemovitostech) nebo požádat o pomoc policii. Žádnou z těchto možností nevyužila. Pokud na sebe chtěla upozornit hlukem, neměla přitom poškodit cizí věci. Odhozením luceren toho nedosáhla. Žalobkyni nehrozila újma na zdraví jakožto podmínka krajní nouze. Žalobkyně měla na společenských šatech oblečený kabát, netvrdila, že by byla nemocná nebo osobou ve vysokém věku. Krvácení,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

kteřé zmínila, ji na životě neohrožovalo. Žalobkyně tvrdila, že měla klíč jen od předních dveří, ale pracovník hotelu uvedl, že jí předal klíč i od zadních dveří a poučil ji o použití zadního vchodu. Bylo na místě uvěřit pracovníku hotelu, tím spíše, když klíč, který žalobkyně k otevření předních dveří použila, do nich nešel zasunout a žalobkyně ho zalomila. Její reakce byla neadekvátní dané situaci. Nebyl zjištěn relevantní důvod k tomu, aby žalobkyně poškodila cizí věc. Dlouhá doba, po kterou měla žalobkyně problém řešit – asi 1,5 hodiny, z toho 20 minut promýšlení dalšího postupu – jde k tíži jí samotné. Stav podnapilosti přispěl k délce řešení. Namítaná absence kamerového záznamu z doby 4:45 – 5 h nebyla pro věc podstatná, protože k jednání žalobkyně došlo mezi 3:25 h a okamžikem, kdy se dostala do vily, což bylo až mezi pátou a šestou hodinou.

32. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
33. Lichá je **námítka nepřezkoumatelnosti** z důvodu, že se správní orgány nevypořádaly se zaviněním a společenskou škodlivostí přestupku a neodůvodnily všechny okolnosti věci dostatečně, včetně toho, které okolnosti nebraly v úvahu a které posoudily v neprospěch žalobkyně.
34. Komise se zaviněním žalobkyně zabývala na straně 6, kdy dospěla k závěru o nepřímém úmyslu, který potvrdil žalovaný na straně 3 rozhodnutí o odvolání. Materiální stránkou přestupku a okolnostmi věci se zabýval žalovaný na stranách 3 až 5 svého rozhodnutí (jde zejména o poukazy na nepřipustný exces, nepatřičnou reakci, popis jednání žalobkyně a jiné možnosti řešení situace, neexistence relevantního důvodu pro zvolené řešení) a komise se jimi zabývala při rozboru závažnosti, okolností a neadekvátnosti jednání žalobkyně na stranách 6 a 7 rozhodnutí o přestupku (kde rovněž uvedla, že nešlo o případ zvláštního zřetele hodný). Komise uvedla, že v neprospěch žalobkyně hodnotila její stav podnapilosti při spáchání přestupku a absenci recidivy.
35. Z napadeného rozhodnutí obou správních orgánů jakožto jednoho celku je zřejmé, jakými úvahami se správní orgány řídily při naplňování zásady volného hodnocení důkazů a utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažovaly za důvodnou právní argumentaci žalobkyně, proč považovaly námitky za liché, mylné nebo vyvrácené a proč subsumovaly skutkový stav pod zvolené právní normy. Z rozhodnutí je zjevné, jak správní orgány rozhodly, v jaké věci, výrok odpovídá odůvodnění a rozhodnutí neobsahuje vnitřní rozpory. Z odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
36. Nedůvodná je **námítka, že se přestupek nestal**. Jednání žalobkyně bylo prokázáno fotografiemi, záznamem z kamery a výpovědí poškozené. Klíčovým usvědčujícím důkazem je záznam z kamery (soubor 2018_12_8_3_0_3_000 z kamery 5), na němž je vyobrazeno, jak v 3:03 h přichází žalobkyně, v 3:25:58 h hází jednu lucernu a v 3:26:15 h hází druhou lucernu (dvě její části). Stopy po činu jsou popsány v ohledání Policie ČR, zachyceny na fotografiích a odpovídají kamerovému záznamu a výpovědi poškozené. Ostatně, žalobkyně ani nenamítá, že by lucerny neházela. Absence kamerového záznamu v čase 4.45 až 5 h se nevztahuje k předmětnému jednání žalobkyně, přestupek se stal v 3.25 h. Žalobkyně ani neuvádí, co v tu dobu mělo být na záznamu a co by měl takový důkaz osvědčit.
37. Podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o některých přestupcích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně způsobí škodu na cizím majetku zničením nebo poškozením věci z takového majetku.*

38. Podstatou přestupku je poškozovací jednání a chráněným objektem vlastnické právo. Je zde chráněna nejen neporušenost cizí věci, ale i její použitelnost. Poškozené lucerny nemohly nadále plnit svůj účel. Žalobkyně věděla, že lucerny jí nepatří (obdobně srov. PÚRY, František. § 228 [Poškození cizí věci]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2285).
39. Jednání žalobkyně bylo protiprávní a **nešlo o krajní nouzi**. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), *čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem*. Podle § 24 odst. 2 téhož zákona *nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet*.
40. Žalobkyně spatřovala přímo hrozící nebezpečí v tom, že zůstala mimo hotel, v zimě, bez přístupu dovnitř, ve stavu podnapilosti a bezradnosti. Takový stav však pod neurčitý právní pojem „přímo hrozící nebezpečí“ podřadit nelze. Vývoj událostí nesměřoval k porušení zájmu chráněného zákonem, nešlo např. o ohrožení života, přírodní katastrofu, napadení zvířetem či člověkem, nebezpečný technický nedostatek apod. Aby se jednalo o krajní nouzi, muselo by se jednat o skutečné, reálné nebezpečí, které přímo hrozí nebo trvá v čase i prostoru, nikoliv jen v představě osoby, která jej odvrací. Pokud nebezpečí není reálné, neexistuje ani ohrožení zákonem chráněných zájmů, nejde o čin spáchaný při odvracení nebezpečí a nevzniká právo jednat v krajní nouzi. Odstraňování domnělého nebezpečí, při němž dochází k porušování zájmů jiných osob, je společensky nebezpečné a nežádoucí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011-111, a z 15. 12. 2016, č. j. 2 As 234/2016-27). Ostatně, žalobkyně ani neuvedla, v čem mělo ohrožení jejího života spočívat. Sama v podání vysvětlení 8. 12. 2018 uvedla, že nebyla zraněna a nežádala lékařské ošetření. Proto vůbec nebylo na místě, aby ve věci znalec zodpověděl ve vztahu ke krajní nouzi pro ohrožení zdraví a života odbornou, medicínskou otázku.
41. Sama žalobkyně ve správním řízení ani v žalobě nepojmenovala, jaké konkrétní nebezpečí jí hrozilo a jaký konkrétní chráněný zájem měl být ohrožen. Judikatura dospěla například k závěru, že o krajní nouzi jde tehdy, jede-li řidič motorového vozidla v podnapilém stavu vozidlem jenom proto, aby po dopravní nehodě zajistil lékařskou pomoc pro zraněného účastníka nehody (srov. rozsudek Nejvyššího soudu z 19. 1. 1968, 1 Tz 2/68). S takovým případem však není případ žalobkyně vůbec srovnatelný.
42. Jednáním žalobkyně byl naplněn i **materiální znak** přestupku. Společenská škodlivost je dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku (všech jejích formálních znaků). Protože v posuzovaném případě nešlo o hraniční případ (takové okolnosti věci zde nebyly), nemusely se správní orgány více zabývat materiální stránkou přestupku. Ostatně, žalobkyně nedostatek škodlivosti svého jednání ve správním řízení nenamítala, ani ho neuvedla v odvolání.
43. O **zavinění žalobkyně** správní orgány uvážily v souladu se zákonem. Podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn*. Zavinění spočívá na vědění a vůli a vyjadřuje

psychický vztah ke skutečnosti. Vědění zahrnuje vnímání okolního světa smysly, představu a úsudek o okolním světě. Vůle znamená chtění, srozumění se skutečností. Žalobkyně věděla, že odhozením luceren na dlažbu či trávník je poškodí, opačný úsudek neměla s ohledem na složení (křehkost) materiálu a velikost předmětů z čeho vyvodit. Žalobkyně musela i přes opilost počítat s tím, že lucerny rozbije. Intenzita hodů (mrštění) luceren jiný závěr vylučuje. Pro úplnost soud doplňuje, že žalobkyně se nemohla zbavit odpovědnosti za přestupek tím, že se do stavu nepřičetnosti přivedla, byť i z nedbalosti, užitím návykové látky (alkoholu).

44. Soud neshledal opodstatněnou námitku, že zde byly **opomenuté důkazy**, protože komise nevyslechla další hosty hotelu. Soud se ztotožnil se správními orgány, že ostatní hosté nemohli potvrdit, ani vyvrátit skutková zjištění podstatná pro posuzovanou věc. Ostatně, ani žalobkyně netvrdí, že by předání klíčů žalobkyni byly přítomny další osoby. Případné poučení či nepoučení o nutnosti použít zadní vchod nemůže zbavit žalobkyni odpovědnosti za předmětný přestupek, ani osvědčit krajní nouzi. Jinými slovy, navrhané důkazy nejsou způsobilé ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponují vypovídací potencií (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu z 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13).
45. Nešlo ani o **přepjatý formalismus**. Žalobkyně neuvedla, v čem měl přepjatý formalismus spočívat, jaká práva žalobkyně byla porušena, v čem jsou důsledky rozhodnutí neúměrné, v čem je rozhodnutí neproporcionální a nepředvídatelné. Přestupek byl v tomto případě žalobkyni jednoznačně prokázán, nešlo o důkazní nouzi, ani o uznání viny pouze na základě nepřímých důkazů, nebylo zde ani „tvrzení proti tvrzení“. Nešlo ani o situaci, kdy bylo na místě rozhodnout v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Se zohledněním všech okolností případu se oba správní orgány i soud shodly na skutkových i právních závěrech a neměly o skutkovém stavu důvodné pochybnosti. Po zhlédnutí záznamů z kamery a fotografií poškozeného majetku nebylo možné dospět k jinému právnímu posouzení. Žalobkyně na kamerovém záznamu 2018_12_8_3_0_3_000 v čase 3.14 h přichází k hlavnímu vchodu hotelu vrávoravou chůzí, v čase 3.21 h vrazí do sloupu, v čase 3.24 h se jí vyzuje bota, v čase 3.26 h s velkým rozmáchnutím vrhá prudce a silou na třikrát lucerny do zahrady, pak odhazuje další věci (původně byly v obvinění adventní věnec a popelníky), pak manipuluje s mobilním telefonem a po celou dobu jsou vidět nekoordinované pohyby, vrávorání a nejistota při chůzi. Posuzované jednání žalobkyně odpovídalo spíše vandalství. Žalobkyně svévolně ničila a poškozovala cizí majetek.
46. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se rovněž ztotožnil s vyjádřením žalované k žalobě. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. srpna 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně